

**Державний навчальний заклад
«Запорізький центр професійно-технічної освіти водного транспорту»**

РОБОТА

**на XXII Всеукраїнський конкурс учнівської творчості
в номінації «Література» на тему:
«НАРОД МІЄ Є! НАРОД МІЙ ЗАВЖДИ БУДЕ! НІХТО НЕ
ПЕРЕКРЕСЛИТЬ МІЙ НАРОД!»**

«МОЛИТВА» (лист Богові)

Підготувала: учениця III курсу (гр. 5-6),
професія «Кухар, офіціант»

ЩЕРБИНА НАДІЯ

Консультант: керівник мовно-літературного
гуртка «Вітрила», викл. української мови і
літератури **КОКІНА ІРИНА АНАТОЛІЇВНА**

**ЗАПОРІЖЖЯ
2022**

«МОЛИТВА»

(лист Богові)

*Дай, Боже, пережити цю війну,
Не впасти духом, не зламатись.
Дай, Боже, не пізнати чужину,
У ріднім домі миру дочекатись.
Дай, Боже, лиш надійне укриття
Від куль ворожих і ракет у небі.
Дай, Боже, зберегти своє життя,
Щоб іншим помагати у потребі.
Дай, Боже, сили, витримки подай,
І щоб зневіра потайки не кралась.
Дай, Боже, захистити рідний край,
Щоб наші діти жити тут zostались.
Дай, Боже, світлої надії на добро
І на Твою одвічну справедливість.
Прийде кінець, розвіється все зло
І зійде на Вкраїну Божя милість.*

(Наталія Кішовар)

Боже, пробач...

Пробач мені за те, що я зневірилася.

Так, це було... Спочатку... Ще навесні...

А ще я на тебе дуже сильно гнівалася, бо не могла второпати, що з нами відбувається. За ЩО?! Чому ти нас покинув, чому не захистив, не попередив і не зберіг?! Чим провинилися українці, щоб таких жахливих страждань зазнавати?!

У Біблії написано, що випробування й труднощі мають і мету, і винагороду: «Майте, брати мої, повну радість, коли впадаєте в усілякі

випробовування, знаючи, що досвідчення вашої віри дає терпеливість. А терпеливість нехай має чин досконалий, щоб ви досконалі та бездоганні були, і недостачі ні в чому не мали ... Блаженна людина, що витерпить пробу, бо, будши випробувана, дістане вінця життя, якого Господь обіцяв тим, хто любить Його».

Боже, чому? За що такі випробовування? За які такі гріхи кара Божа на нашу голову? Я ж люблю тебе... любила... Але вічного життя я не просила, манни небесної не очікувала. Хотіла просто щасливо жити в своїй країні. Хотіла кожного дня бігати на заняття в училище і зустрічатися з друзями. Планувала в цьому році вперше у житті поїхати в Кирилівку на море без батьків, а зі своїми найкращими друзями. Хотіла купити собі жовтий сарафан у білі ромашки, білу панамку і «вишивати» ошатною на місцевому курорті. А ще хотіла захоплюватися, закохуватися, мріяти, знайомитися, товаришувати, подорожувати...

Ранок. Міцний вранішній сон. Мене будить дзвінок. Чую голос мами: «Невже це правда... Що нам робити???». Беру до рук телефон, щоб подивитися котра година. О, повідомлення від класухи в Вайбер-групі. Читаю: «Сьогодні на навчання не приходимо. Уроки дистанційно. Почалася війна...».

Мамо, що сталося???

Яка така війна???

Мамо, про що вона пише???

Мама мовчить. Я мовчу. Ми сидимо на кухні й мовчимо. Чуємо якісь дивні звуки. Гул реактивного літака? Вибухи? Ні, цього не може бути! У голові плутаються різні думки. Але не страшно. Не страшно, бо ми живемо у XXI столітті. Яка до чорта війна!? А як же Ілон Маск, космос, «Тесла», айфони, Apple Watch, окуляри доповненої реальності, смартгодинники, розумні рюкзаки, Android 13, додаток «Дія» в телефоні...

Спочатку я не боялася, бо навіть не розуміла чого боятися. Потім встановила на телефоні «телегу», підписалася на всі урядові Телеграм-канали і не тільки. Шукаю інформацію.

І тут мій страх одномоментно «злітає» на 1000 відсотків.

Російські війська завдають ударів по всій території країни, під удари потрапили аеропорти, військові бази та склади, телевежі, об'єкти цивільної інфраструктури. Бої тривають вздовж усього кордону з Росією та Білоруссю. Повідомляється про захоплення Чорнобильської АЕС, районів Херсонської та Сумської областей. На кінець дня загинули 57 українських військових. Я відчуваю, що всередині мене росте і лють, і страх, і ненависть... Мені страшно. Постають питання: що робити, куди бігти, де ховатися??? А перші завивання сирен над містом! Перші відголоски вибухів на Запорізькому аеродромі... Боже, чого ти мовчав? Я ж зверталася до тебе. Боже, де ти був? Чому не почув? Мені було дуже страшно.

А потім ще гірше.

Склали сумки, бо думали виїжджати до Польщі.

Розібрали сумки. Знов зібрали. Вирішили, що нехай стоять у коридорі. Найстрашніше було завжди вночі. Ми з мамою навіть не роздягалися (до речі, вже майже десять місяців ми лягаємо в ліжко одягнутими, щоб у разі повітряної тривоги, могли хоча б відразу вискочити в загальний коридор). Ми сиділи в квартирі й думали, що це наша фортеця. От смішні!

Початок березня. Європа мовчить... Америка мовчить... Вичікують...

Упродовж всієї доби я не випускала телефон із рук. Пам'ятаю ту ніч, коли орки захопили Енергодар. Боже, я молилася... Я так хотіла, щоб ти мене почув...

А потім минав день за днем, я нічого не помічала, не пам'ятала, не відчувала... Хоча, ні... Відчувала страшний біль за поразки, втрати, Енергодар, Чорнобиль, Маріуполь, пологовий, драмтеатр із написом «Діти», «Азов», Гостомель, «Мрію», Бучу, Ірпінь, Краматорськ (відірвані ніжки і ручки у дітей), Оленівку (Боже, це ж саме там були наші

захисники-«азовці»!), страхіття фільтраційних таборів (і це у ХХІ столітті!), Харків, харківські університети, музей Сковороди, музей-садибу Марії Приймаченко, Степногірськ, зруйновані церкви і храми, Василівку, Мелітополь, Запоріжжя, Вільнянськ (дводенна крихітка, пробач...), Токмак, Михайлівку, Бердянськ, Кирилівку (ту Кирилівку, про яку я мріяла!), Якимівку, Гуляйполе, Ізюм, Авдіївку, Бахмут, Сєверодонецьк, Лисичанськ, Кременну... Біль за Україну. Біль за Батьківщину. Біль за ті міста і села, яких уже немає. Біль за тих людей, які вже ніколи не побачать мирне небо над Україною.

Цей біль мене душив, він у горлі криком застряг і не давав мені навіть дихати... Я молилася, молилася, молилася... Боже, ти мене чув?

Боже, пробач за ненависть до ворогів. Хоча, ні! За це прощення у тебе просити не буду! Я їх буду до кінця життя люто ненавидіти. І мені за це не соромно.

У цьому році ми всі проходимо дуже складні випробування: випробування нашою вірою, нашою здатністю до самопожертви, випробування умінням бути разом. А правда, Боже, що ти даєш випробування лише тим людям, які можуть їх подолати?

Цей рік страшний... Треба всім українцям молитися за тих, кого немає і за тих, хто сьогодні нас захищає.

І я молюся. Молюся за кожного нашого захисника і захисницю, хто зараз на передовій. За кожного, чия душа вже прикриває українське небо над нашою країною. За тих, кого війна погнала світ за очі з однією валізою і дитиною на руках або зі старенькими й хворими батьками по світові. За тих, хто не вірив і за тих, хто вірив.

Мені на думку прийшла притча, яку ще на першому курсі на уроці літератури розказувала вчителька (тепер я зрозуміла, про що саме вона!): «Якось одній людині приснився сон, що ніби він іде піщаним берегом, а поруч – Господь. На небі миготіли картини з його життя, і після кожної з них він помічав на піску два ланцюжки слідів: один – від його ніг, інший – від ніг

Господа. Коли перед ним промайнула остання картина з його життя, він озирнувся на сліди на піску. І побачив, що часто уздовж його життєвого шляху тягнувся лише один ланцюжок слідів. Помітив він також, що це були найважчі години в його житті. Він сильно засмутився і став запитувати Господа:

– Чи не ТИ говорив мені: якщо піду шляхом Твоїм, ТИ не залишиш мене. Але я помітив, що в найважчі години мого життя лише один ланцюжок слідів тягнувся по піску. Чому ж ти залишав мене, коли я найбільшу мав потребу в Тобі?

Господь відповідав:

– Моє миле, дитя! Я люблю тебе і ніколи тебе не покину. Коли були у твоєму житті горе і випробування, лише один ланцюжок слідів тягнувся по піску – тоді я ніс тебе на руках...».

Боже, я все зрозуміла! Замість того, щоб звинувачувати тебе або сумувати, треба продовжувати вірити, не дивлячись ні на що. Твій погляд ширший за наш і ми не можемо бачити всю картину. Одного разу на всі наші питання буде дана відповідь. Переживаючи всі життєві випробування, ми наближаємось до перемоги, бо народ мій є! Народ мій завжди буде! Ніхто не перекреслить мій народ!

Боже, захисти нашу Україну!

Врятуй увесь світ від великої біди!

Вірю в Україну!

Вірю в ЗСУ!

Вірю в непереможність українського народу!

Вірю в тебе, Боже!

АНОТАЦІЯ

на конкурсу роботу в номінації «Література» на тему:

«МОЛИТВА» (Лист Богові)

Російське вторгнення назавжди змінило життя кожного українця, привнісши непоправні втрати і руйнування. За ці двісті вісімдесят днів українці «звикли» до життя та праці із сиренами, для учнів та студентства розпочався новий навчальний рік у час дії воєнного стану, а школи, професійно-технічні та заклади вищої освіти працюють офлайн лише якщо мають відповідні укриття та сховища. Нові реалії, нові виклики, але українці тримаються і гідно дають відсіч ворогу на усіх напрямках та сферах діяльності. Головне віра. Віра в перемогу, віра з ЗУС, віра в Україну, віра в Бога.

Актуальність роботи: сформованість національної свідомості, патріотичних почуттів до рідної землі, свого народу, відмова від почуття національної меншовартості, від почуття національної неповноцінності, що формувалися віками росіянами по відношенню до українців.

Мета: формування патріотичних почуттів, вироблення і зміцнення в свідомості кожного громадянина гордості за свою Батьківщину, її історію й традиції, готовності захищати її свободу.

Тема: звернення до Бога, з молитвою про необхідність уберегти Україну й дати її народу щастя й волю.

Ідея: возвеличення сили Бога.

Основна думка: клопотання й звернення до Бога не з власних інтересів, а для того щоб зберегти Україну та дбати про неї.

Стиль твору: епістолярний.

Жанр твору: молитва (звернення віруючого до Бога).